

ALLAH YOLUNA GÖNÜL VERME

وَاللّٰهُ يَدْعُوْا اِلٰى دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِيْ مِنْ يَشَاءُ اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيْمٍ

“Allah  esenlik yurduna  a ırıyor ve dilediğini doğru yola iletiyor.” (Yunus S uresi, 10/25)

Muhterem Müslümanlar! Hutbemiz, **Allah yoluna gönül verme** hakkındadır.

İslam, elde edilen kazançların heba olmayacağı, çekilen zahmetlerin bo a gitmeyece i, dökülen g zya larının israf olmayacağı, damlatılan terlerin heder olmayacağı bir anlayış ve bir hayat tarzı ortaya koymuştur.

Her gayret, karşısında bir meyve bulur. Her ter damlası, öbür âlemde çeşit çeşit m k fat olarak insanın karşısına çıkar.

İnsan, hayat boyu çeşitli fedak rlıklara katlanır. Akla, hayale gelmedik tehlikelere atılır. Niçin bunları yapar insan? Çünkü inanır ki, burada kaybettiği şeylerin karşılığında ötede daha büyüklerini alacak, böylesi bir alışveriş kendisi için çok k rlı olacaktır. O katiyen bilir ve inanır ki, burada kaybettiği her şey b ki bir surette öbür âlemde kendisine verilecektir.

Binaenaleyh bir mümin, âhirete inand  i için hayatı ve hayata ait bütün lezzetleri rahatlıkla terk edip zorlu bir hayatı tercih edebilir. Tahammül sınırlarını zorlayacak me akkatlere rahatlıkla katlanabilir.

Yeryüzünde yeniden bir ihya, ölü gönüllerin yeniden hayata kavuşturulması, sönmüş hislerin, kaybedilen heyecanların yeniden elde edilmesi düşünülüyorsa, yeniden dine dönülmesi ve yeniden dine ait meselelerin ele alınması gerekir.

Aziz Müslümanlar!

Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), kendi cemaatini bu anlayış içinde yetiştirdi. Her zaman Allah diyen, her mesele karşısında Allah’a itimat eden, gözünü âhirete dikmiş, ebediyetten başka bir şey düşünmeyen, Ezel ve Ebet Sultanı’na gönlünü kaptırmış bir cemaat insanlığın kaderini değiştirdi.

Allah, en ileri medeniyetlere yaptırmadığı şeyleri onlara yaptırdı. Bilal-i Habeşî, Habbab İbn Eret, Selman-ı Farisî gibi kimselere yaptırdı.

Hak davasının mecnunları, Allah’ın adını “Ehad ehad” diye diye, çölün her köşesine işlemekteydi. Bunlardan Bilal-i Habeşî’yi size arz etmek istiyorum:

Bilal-i Habeşî, Ümeyye İbn Halef isimli zalim ve gaddar bir insanın yanında köle idi. Hazreti Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) zuhuruyla onun için yepyeni bir dünyaya kapı ve pencere açılmış; o da ömrünün sonuna kadar sadakatinden taviz vermemişti. Nihayetinde sultanlara taç giydirecek kadar yüce makamlara ulaşmıştı.

Sırf Allah Resûlü'ne gönül verdiği için ayaklarına pranga vuruluyor, Mekke'nin vadilerinde sürükleniyordu; ancak o yine de sözünden dönmüyordu. Uğradığı her yer, üzerinde sürüklendiği her kum tanesi, sırtına konan her taş parçası ondan tek bir ses duyuyordu; “Ehad, ehad (Bir teksin Allah'ım!)”

O'nun tek duygusu, tek düşüncesi, mutlu bir akıbet elde etmek ve âhireti kazanmaktı. Allah Resûlü hayattayken bütün gazalara iştirak etti. Tevazuundan hiç taviz vermemiş, yaşadığı o küçük kulübesini terk etmemişti. Öyle basit bir hayat yaşıyordu. Duyguları o kadar duruydu ki hem kendisine hem de kardeşine kız istemek üzere gittiği aileye aynen şöyle dediğini duyarız: **“Ben Bilal. Bu da benim kardeşimdir. Bizler Habeşli iki köleyiz. Biz dalâletteydik Allah ikimizi de hidâyete kavuşturdu. İkimiz de köleydik, Allah ikimizi de hürriyete kavuşturdu. Eğer bize kız verirsiniz Allah'a hamd ederiz. Eğer vermezseniz ‘Allah büyüktür’ der gideriz.”** İşte kız isterken bile bu kadar duru, bu kadar berrak duygularla istiyordu.

Hayatının sonuna kadar bu dupduru duygularla yaşadı. Resûl-i Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat edince Hazreti Bilal'in de dünyası değişmişti. Medine birdenbire ona bir zindan olmuş, bu şehrin sokakları, evleri, havası onu sıkmaya başlamıştı.

Bir gün Halife Hz. Ebu Bekir'in karşısına çıktı ve şöyle dedi: "Ben Efendim'den işitmişim; O, 'Müminin en faziletli ameli cihattır.' buyurmuştu. Müsaade edersen ben de cihada gitmek, ölünceye kadar başımı bu yola koymak istiyorum."

Hazreti Ebu Bekir: "O zaman bize kim ezan okuyacak?" şeklinde cevap verdi. Bilal'in sözleri çok dokunaklıydı: "Vallahi, Resûl-i Ekrem'den sonra ben ezan okuyamam!" Nitekim bir iki sefer okumayı denemiş, ancak 'Muhammedü'r-Resûlullah'a gelince dizlerinin bağı çözülüp oracığa yığılıvermişti. Bu, Resûl-i Ekrem'e nasıl bir bağlılıktı, nasıl bir gönül vermeydi ki O'ndan sonra "Eşhedü Enne Muhammede'r-Resûlullah" diyemiyordu.

O, bunları söyleyince Halife de gözyaşlarını tutamadı ve: "Arzu ettiğin gibi git, cihadını yap." buyurdu.

Ve o da hayatının sonuna kadar Şam taraflarında cepheden cepheye koştu.

Bilal-i Habeşî'nin ömrünün sonlarına doğru, Hazreti Ömer Şam'a gelmişti. Artık yaşlanmış, beli bükülmüş olan Bilal'den son bir kere daha ezan okumasını rica etti. "Şu coşkun Habeşli bir ezan okuyuversin, Resûl-i Ekrem'i bir kere daha hatırlayalım." diyordu. Nitekim Hazreti Ömer'in de vefatına, dostuna kavuşmasına az bir zaman kalmıştı. Onun için diyar-ı İslam'ı geziyordu. Bilal, Allah Resûlü'nün halifesinin bu içten arzusunu reddedemedi.

Derken birdenbire Şam'ın yüksek bir kubbesinin başından göklere doğru bir ses yükseldi. Bu, beş-on sene evvel Medine'de sık sık yankılanan bir sestti. Yataktan fırlayan, kapıyı çarpan dışarıya koşuyordu. Olur mu olurdu, Bilal ezan okuyordu... Acaba Resûl-i Ekrem mi dirilmişti!

Ömer (radıyallahu anh), hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ashâb hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Gönüller yeniden heyecanlanmış, mü'minler duygulanmış, Allah huzurunda olma havası içinde kendilerinden geçmişlerdi. Bu, Bilal'in, Resûl-i Ekrem'den sonra ilk ve son ezanı oldu. Ağlayanlar ağladı, gözyaşları âdeti sel oldu.

Değerli Müminler;

Dünyaya gelenler başka bir âleme göçtüler. Bizler de önüne geçemeyeceğimiz bir kuvvet tarafından o âleme çekilmekteyiz. Onların gittikleri yere bizde ister istemez gideceğiz. Ayağımızda pranga, boynumuzda tasma ile gitmemeye çalışalım. Allah'ın davetine güzellikle icabet edelim. Unutmayalım ki, Allahın rızasını kazanmak için döktüğümüz ter, akıttığımız gözyaşı, duyduğumuz heyecan, öbür âlemde uhrevî nimetler olarak bize takdim edilecektir.

Bu yol Allah'ın yoludur. Bu yol, Resûl-i Ekrem'in arkasında bulunma yoludur. Bu yol, âhirete gönlünü kaptırma yoludur. Hayatını, ölümden sonrasına göre tanzim etme yoludur.

Cenab-ı Vâcibü'l-Vücut ve Tekaddes Hazretleri ölü gönüllerimize, Bilal-i Habeşî gibi bizleri ihya edecek mürşitler göndersin. Resûl-i Ekrem'den bu yana kasvet bağlamış, bütün kabiliyet ve melekelerini kaybetmiş içyapımızı yeniden diriltsin, sırat-ı müstakime hidayet eylesin.

Kaynak: Gönül Nağmeleri HUTBELER kitabından alınmıştır.